לא HELP אלא הצילו!

למרות פינת בן־יהודה שהכנסתי למדורי באופן כמעט קבוע, אף אחד לא יוכל לטעון נגדי שאני אחת המשוגעים לשפה, המתעקשים להשתמש במילים לא־ברורות, רק מפני שהמציאו אותן בארץ־ישראל.

אני באמת חושבת ששפה הומצאה כדי שאנשים יוכלו להבין זה את זה, ואם מרקוע לא נכנס לשפה, אפשר להמשיך ולקרוא לזה ביסקוויט, ומותר גם לקרוא למכשיר־וידיאו כדי שיידעו על מה אתה מדבר, ולא חוזי, כדי שלא יידעו על מה אתה מדבר.

אבל מכאן ועד לגל הפרובינציאליות (קרתנות, בעברית) ששטף את חיי־המיסחר בארץ, הדרך באמת ארוכה, מפותלת ומאוד מרגיזה.

כשלמיסעדה קוראים נסטרונוס או אנטריקוט או איטליה עוד אפשר להבין את זה, כי השם מרמז על סוג האוכל. אבל כשקוראים לבתי־קפה ומיסעדות מון'נ'רדן אריסטוקרט, נ'י אנד נ', קליפסו, טיבולי, א־לה־קארט, גריל־סלקט, נ'ימבוס פאב, לה־סקאלה ועוד, זה די מעצבן.

נזכרתי גם בכמה חנויות־בגדים בתל־אביב הנושאים שמות כמו בון־צ'אנס, באזאר־סנטר, דה־בסט, אדם־אנד־איו, סוסיאט־שופ, היי־סטייל. ויש עוד שמות רבים כאלה.

למה, למשל, לסבון־תינוקות של חברת נקה צריך לקרוא סופט־קר? מי שלא יודע אנגלית, לא יודע מה פירוש סופט־קר. ולמה קר־ל'ין, ופרו־ג'יל וצ'וס — כולם מוצרי קוסמטיקה.

רק מפני שלשמות יש צליל זר? זה מספיק? זה עושה את המוצר? או שכולם פוזלים לשווקים של חוץ לארץ?

אולי כדאי שהפירסומאים וממציאי־השמות יביטו קצת החוצה, ויראו שההצלחות הגדולות בעולם אינן נושאות שמות מפוצצים. לוי'ס למשל, הוא על שמו של ארון לוי אחד ופורד הוא על שמו של ארון פורד.

אפילו בהוליווד, ששם נהגו במשך שנים רבות להחליף שמות, הבינו שהכל קישקוש. אם ג'ינה לולובריג'ידה עשתה קריירה, כל שם יצליח, אם רק עומד מאחוריו משהו.

ואגב, להזכירכם, כשמדברים בחו"ל על תוצרת־ישראל, לא מזכירים

את סופט־קר ואת בון־טון, שם מקשרים את ישראל עם תוצרת יפו, כרמל, בנד־עור, עמק, עסיס ואוברזון (סתם שם־מישפחה).

כל הקטע הזה נכתב כי היום בבוקר טילפנה אליי יחצנית אחת והזמינה אותי לאיזה אירוע שייערך באולמי רונסון. וחמש דקות אחריה טילפנה יחצנית אחרת וסיפרה לי על משהו שנמצא בבניין סנצ'ורי, שמעל השקם של איבן־גבירול. שתיהן עיצבנו אותי, אז החלטתי להתלונן. נכון שיש לי סיבה?

שמעתי...

דיילת אחת גמרה עכשיו את הטיסות של עונת־הקיץ. בטיסות האלה נוסעים הרבה ישראלים לטיולים מאורגנים.

כאשר תמה אחת הטיסות הללו, התחילו הנוסעים לרדת מהמטוס, וכל אחד מהם נעצר לרגע בפתח המטוס, כדי להגיד לדיילים תודה ושלום. ישראלי אחד, שכנראה זו היא לו הנסיעה הראשונה לחו"ל, נעצר בפתח המטוס, הסתכל למטה אל נמל־התעופה ואל מכוניות נמל־התעופה המתרוצצות בשטח, הסתכל בתימהון על הדיילת ושאל אותה: „זאת אירופה הקלאסית?"

★ ★ ★

קיבוצניק אחד, מאוד זקן הרגיש לא טוב. האחות של חדר־החולים בקיבוץ נבהלה מאוד וטילפנה לאמבולנס שיבוא מהר. האמבולנס בא, הזקן כבר היה ללא הכרה. העמיסו אותו ופתחו בדהירה לכיוון בית־החולים. באמצע הדרך התנגש האמבולנס במשהו. האחות שנלוותה לחולה שברה כמה חוליות, נהג האמבולנס שבר כמה צלעות. העבירו את השלישייה לבית־החולים. רק שם התעורר הזקן, חזר להכרתו ושאל: „קרה משהו?"

קורא יקר

הקורא ש. נימרי מרמת־השרון מבקש ממני לעזור לו ולקוראים אחרים המעוניינים לקנות ולאכול מזון אורגאני. מאחר וכתבתי לפני שבועות אחדים על מקום שבו אפשר לקנות מזון כזה, כלומר לא מרוסס ולא מדושן, מבקש ממני ש. נימרי לעשות עוד צעד אחד לטובת חסידי־הבריאות.

מר נימרי מודיע לי (ובאמצעותי גם לכם), שעדיין לא קיים בארץ שום גוף אשר ביכולתו לבדוק ולאשר שאכן הסחורה הנמכרת בחנויות המיוחדות היא אורגאנית. מר נימרי רוצה להקים גוף כזה, לטובת הצרכנים.

המעוניינים יפנו לחנ' שוחרי המזון האורגאני, ת"ד 921, תל־אביב מיקוד 61008. והי. ותהיו בריאים, כמובן.

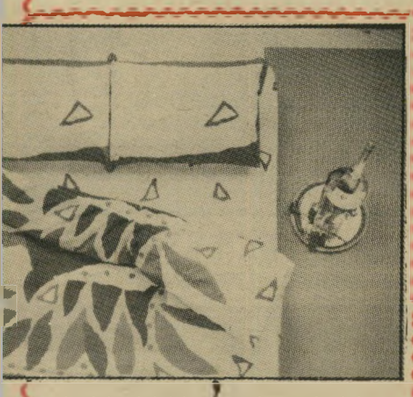

חשוב

מה זה: שטות, מלבני, כשמכניסים אותו למכשיר־וידיאו הוא מראה סרט שעוסק כולו במין, ובכל זאת איננו פורנוגראפי?

לא יודעים?

זוהי קלטת־וידיאו שהופקה על־ידי קופת־חולים־מכבי. בשיתוף עם היחידה לחיי־מישפחה וחינוך מיני במישרד־החינוך, בנושא חינוך מיני לנוער. מחירה של הקלטת 60 ש"ח (לחברי קופת־חולים־מכבי 40 ש"ח), והיא עוסקת בכל מה שכבר שנים מתלוננים אצלנו שצריך להסביר לנוער, ואין מי שיעשה את זה. אז לא שבגלל זה לא נולדים ילדים, אבל היום, עם האיידס מצד אחד והאלקטרוניקה מצד שני, החליט מי שהחליט שכדאי להפיק מיז־קלטת, או קלטת־מין — איך שאתם רוצים.

מדברים שם על הכל, על איידס ומחלות־מין, על אמצעי־מניעה, על איך ומתי ואיפה, ומה זה הורמונים, ולמה יש וסת וכל הדברים האלו, שלרוב ההורים נראים מביכים כשצריך לדבר עליהם עם הילדים.

וכמובן, אי־אפשר שלא להזכיר את יעל דן מתצפית, שלא יכלו למצוא טובה ונעימה ממנה לתפקיד ההסברים.

אותי אישית הסרט לא ריתק, אבל שני בניי ישבו וצפו בסרט, פה ושם גיחכו במבוכה, פה ושם המתיקו סוד, ואני מניחה שלמדו מה שהיה צריך ללמוד.

נראה לי שהסרט הוא רעיון מצויין להורים חופשיים כמונו, שבגלל מבוכה בלתי־מוסברת קשה להם לעסוק במה שעוסקת הקלטת, מכלי להראות שום סימני־מבוכה.

והרי החדשות

כל קישקוש שרואה אור בארץ־ישראל מקבל מייד שם מרהים בחג־יגיותו, ואם אפשר בלועזית. יש לי מאה דוגמות כאלה, אבל מפני שאני כותבת שורות אלה בשעות הבוקר, כשרוח־הקרב טרם נכנסה בי, החלטתי לא להעליב אנשים. זאת־אומרת בשלב זה, ובלי הבטחות לעתיד.

ולאחר האמור לעיל, כשאני רואה שמישהו ייצר נעלי־בית וקרא להם „קישקוש", אני באופן אוטומטי לטובתו, ואפילו לא איכפת לי לתמוך בו מבחינה כספית, קרי, לקנות את הסחורה שלו. את נעלי־הבית העשויות כותנה המציאו ב...

חברת הל'יקס בע"מ, שהיא חברה העוסקת בעיבוד שבבי מדוייק לתעשיות האלקטרוניקה.

25.90 — 27.90 ש"ח לזוג קישקושים.

★ ★ ★

מי שאומר שמדינת־ישראל של אחרי צ'יצ'ולינה לא תהיה מדינת־ישראל של לפני צ'יצ'ולינה — צדק. רק עזבה אותנו ההונגריה הסוערת, וכבר התחילו ליצר מוצרי כחול־לבן בשמה. הסנונית הראשונה היא של חברת פנדה, חברה לשיווק צמר־סריגה, שהוציאה לשוק, ממש אתמול אחרי־הצהריים, צמר עם בולקלאך (למה בולקלאך מזכירים להם את צ'יצ'ולינה?), הקרוי על שמה של הגברת, ב־20 צבעים שונים.

אז אם את רוצה לסרוג, גבירתי, וגם בא לך לקבל בולקלאך בחינם — קני צ'יצ'ולינה. אגב, הצמר לא מומלץ לסריגת כיפות־סרוגות.

★ ★ ★

6 מרקים חדשים התוספו לרפרטואר המרקים הקיים של חלמה. מרקים מהסוג שפותחים שקית, מוסיפים מים, מרתיחים וממשיכים לבשל עוד

כמה רקות. גם המרקים החדשים לא רעים, אבל לא מצאתי בהם חידושים יוצאי־דופן. מה שכן נחמד מאוד הוא המחיר — 1.01 ש"ח לשקית, שממנה מכינים 3־4 מנות מרק חם לחורף.

★ ★ ★

נוזל מיוחד לניקוי של מירצפות מלוכלכות מאוד משווק עכשיו בארץ. שם המוצר טומפסון ספציאל. אריזה של 500 מ"ל עולה 6.70 ש"ח. אפשר להשיג בחנויות לחומרי־ניקוי. נוסה בביתי בהצלחה גדולה.

הודעה למציצים

סוף־סוף יש גם לי אוברזון. דווקא לא עליי, אלא מתחתי. כלומר במיטה שלי.

האמת היא, שלא התכוונתי לדווח לכם, קוראים יקרים, מה קורה במיטה שלי, אבל נשברתי בלחץ החברים.

האוברזון — כלומר כלי המיטה, שהוא עיצב לכיתן — שוכבים לי על המיטה, ושותפי ואני מאוד נהנים. אלא שלחדר־השינה שלנו אין דלת (זה כי השיפוצים האחרונים היו לפני שנה וחצי ומאז עוד לא הספקנו להזמין דלת), אז כל חבר, חברה או בן־אדם שיושב אצלנו בבית, וצריך ללכת למיטבח או לשרותים, עובר ליד חדר־המיטות הפרוץ לרווחה.

פעם הם היו עוברים בשקט וממשיכים הלאה. אבל מאז שפרץ האוברזון לחיינו, נעצרים האנשים באמצע הדרך, מציצים לתוך חדר־השינה שלי (זה די מגעיל, לדעתי) וצועקים „וואו! איזה יופי! מאיפה כלי־המיטה המשגעים האלה?"

אז כלי־המיטה האלה, לידיעתכם, הם של כיתן, תוצרת־הארץ כמובן, ומחירם לא זול, משהו כמו 200 שקל עם סדין־גומי וקצת פחות עם סדין רגיל.

עכשיו תוכלו לקנות לעצמכם אוברזון ולעשות וואו בחדר־המיטות שלכם.